

Kitab Daniel - Angka Opat Puluh Dua

Tautan Panghubung

Jeff Pippenger

2024-01-06

Yahya Pembaptis téh saurang nabi panganteur.

“Nabi Yohanes téh nya éta mata ranté panyambung antara dua jaman karunia. Salaku wakil Allah anjeunna nangtung ka hareup pikeun némbongkeun hubungan antara hukum jeung para nabi jeung jaman karunia Kristen. Anjeunna téh cahaya anu leuwih leutik, anu kudu dituturkeun ku cahaya anu leuwih gedé. Pikiran Yohanes dipaparin katerangan ku Roh Suci, sangkan anjeunna tiasa nyorotkeun cahaya ka umatna; nanging teu aya cahaya séjén anu kungsi caang, atawa anu bakal caang, sakitu écésna ka manusa anu geus ragrag, iwal cahaya anu medal tina pangajaran jeung tuladan Isa. Kristus jeung padamelan-Na ngan ukur kahartos sacara samar sakumaha dilambangkeun dina kurban-kurban bayangan. Malah Yohanes ogé can sapinuhna ngartos ngeunaan hirup nu bakal datang, anu langgeng, ngaliwatan Jurusalamet.” The Desire of Ages, 220.

Yesus oge nya éta hiji nabi pangantet.

“Kristus parantos mingpin jalan ti bumi ka sawarga. Anjeunna ngawangun pamatri panyambung antara dua dunya éta. Anjeunna mawa kanyaah jeung karendahan manah Allah ka manusa, sarta ngangkat manusa ku jalan kahadean jasa-Na pikeun nyanghareupan karukunan jeung Allah. Kristus teh jalan, bebeneran, jeung hirup. Teu enteng pagawéanana pikeun nuluykeun, léngkah demi léngkah, kalayan nyeri jeung lalaunan, terus maju jeung naék, dina jalan kasucian jeung kaholyan. Tapi Kristus parantos nyayagikeun kalayan pinuh sagala anu diperlukeun pikeun maparin kakuatan anyar jeung kakawasaan ilahi dina unggal léngkah kamajuan dina kahirupan ilahi. Ieu teh pangaweruh jeung pangalaman anu kacida dipikabutuh ku sakumna nu damel di kantor, sarta maranéhna wajib miboga éta, upami henteu, unggal poé maranéhna mawa aib ka tujuan Kristus.” Testimonies, jilid 3, 193.

Pagawean prophetic Yohanes Pambaptis ngawengku ngahubungkeun dispensasi tempat suci di bumi jeung tempat suci di sawarga. Kecap-kecap pangheulana anu diucapkeun ku Yohanes nalika manéhna mimiti ningali Yesus nyaéta:

Isukna deui Yohanes ningali Yesus datang ka anjeunna, tuluy anjeunna nyarios, “Tenjo, ieu Anak Domba Allah, anu mupus dosa dunya.” Yohanes 1:29.

Sanajan kitu, sanajan Yohanes kudu ngaidéntifikasi peralihan ti Israél baheula ka Israél rohani, pamahamanana ngeunaan peralihan éta kawates.

Kieu Kristus, bari ngabéla Yohanes, “Tapi naon anu maranéh indit ka ditu rék tingali? Hiji nabi? Enya, Kami nyebut ka maranéh, komo leuwih ti hiji nabi.” Yohanes lain ngan saukur nabi pikeun ngaramalkeun kajadian-kajadian anu bakal datang, tapi anjeunna téh anak jangji, pinuh ku Roh Suci ti saprak lahirna, sarta ku Allah geus ditetepkeun pikeun ngalaksanakeun

hiji pagawéan husus minangka saurang réformator, nyaéta nyiapkeun hiji umat pikeun narima Kristus. Nabi Yohanes téh mangrupa pamatang panghubung antara dua dispensasi.

Agama urang Yahudi, ku lantaran maranéhna nyimpang ti Allah, lolobana ngan ukur mangrupa upacara lahiriah. Yohanes téh cahaya anu leuwih leutik, anu kudu disusul ku cahaya anu leuwih gede. Anjeunna ditugaskeun pikeun ngaguncangkeun kayakinan rahayat kana tradisi-tradisi maranéhna, ngingetkeun deui maranéhna kana dosa-dosana, sarta nganteur maranéhna kana tobat; supaya maranéhna bisa dipersiapkeun pikeun ngahargaan pagawean Kristus. Allah nyampeurkeun wahyu ka Yohanes ku ilham, nyaangan nabi éta sangkan anjeunna bisa miceun tahayul jeung poek tina pikiran urang Yahudi anu jujur, anu ku ajaran-ajaran palsu salila sababaraha turunan geus terus ngumpul nutupan maranéhna.

“Murid anu pangsaeutikna anu nuturkeun Yesus, anu nyaksian mujijat-mujijat-Na, sarta ngadéngé pangajaran ilahi-Na anu pinuh ku parentah, jeung ngadéngé kecap-kecap panglipur anu medal tina biwir-Na, miboga kaistiméwaan leuwih ti Yohanes Pambaptis, sabab manéhna boga cahaya anu leuwih écés. Teu aya cahaya séjén anu geus nyorot, atawa anu bakal kungsi nyorot, kana akal manusa anu dosa jeung ragrag, iwal ti cahaya anu geus jeung anu keur ditepikeun ngaliwatan Anjeunna anu jadi cahaya dunya. Kristus jeung misi-Na ngan kungsi kahartos sacara samar ngaliwatan kurban-kurban anu mangrupa kalangkang. Malah Yohanes ogé nyangka yén pamaréntahan Kristus téh bakal aya di Yerusalem, sarta yén Anjeunna bakal ngadegkeun hiji karajaan duniawi, anu para rahayatna bakal suci.” Review and Herald, April 8, 1873.

Rasul Paulus ogé nya éta saurang nabi panganteur anu dimaksudkeun pikeun ngaidentifikasi panerapan-panerapaan nubuat tina peralihan anu harfiah ka anu rohani. Anjeunna ngartos yén Yerusalem anu harfiah henteu deui Yerusalem dina nubuat, sabab harita éta geus ngalih ka Yerusalem sawarga.

Sabab Agar ieu nyaéta Gunung Sinai di Arab, sarta cocog jeung Yerusalem anu ayeuna aya, jeung anjeunna keur aya dina perbudakan babarengan jeung anak-anakna. Tapi Yerusalem anu di luhur mah bébas, nyaéta indung urang sadaya. Galata 4:25, 26.

Dina pasal dua tina 2 Tesalonika, anu geus urang talungtik, Paulus netelakeun yén Roma kapir sacara harfiah téh nyaéta kakawasaan anu nahan Roma kapausan rohani supaya teu naék kana tahta nepi ka taun 538. Dina éta pasal anjeunna netelakeun yén “jalma dosa” anu linggih di Bait Allah téh nyaéta “raja” anu sarua jeung anu diidentifikasi ku Daniel dina pasal sabelas, ayat tilu puluh genep. Bukti yén “raja kalér” dina genep ayat panungtung Daniel pasal sabelas téh nyaéta kapausan, jadi konci pikeun netepkeun karangka bebeneran anu dipaké ku Future for America ti mimiti nambahanana pangaweruh dina taun 1989.

Dina éta pasal anu sarua, Paulus nangtukeun karya Roma kapir dina nahan mucunghulna kapausan, nepi ka mangsana Roma kapir bakal disingkirkeun, sahingga anjeunna netelakeun yén “anu sapopoe” dina kitab Daniel téh nya éta Roma kapir. Kaleresan éta jadi konci pisan pikeun netepkeun rangka bebeneran anu ngahasilkeun paningkatan pangaweruh dina taun 1798.

Dina sajarah William Miller, éta talatah diproklamasikeun nalika hiji peralihan ti gerakan Filadelfia ka gerakan Laodikia rék lumangsung. Dina sajarah Future for America, peralihan ti gerakan Laodikia ka gerakan Filadelfia ayeuna keur lumangsung.

Kaleresan anu ditepikeun ku Paulus dina 2 Tesalonika, anu ngawanohkeun perpindahan ti Roma pagan sacara harfiah kana Roma kapapaan sacara rohani, jadi kerangka pikeun pamahaman profétik Miller. Boh Yohanes Pembaptis boh Paulus diangkat pikeun ngajelaskeun perpindahan tina anu harfiah kana anu rohani. William Miller dipralambangkeun ku Yohanes Pembaptis, sarta dina pagawéanana kacida pentingna yén manéhna ngakuan hubungan jeung perpindahan antara Roma pagan jeung Roma kapapaan, nyaéta perpindahan anu ku Yohanes anjeunna diangkat pikeun diwanohkeun.

Dina kitab Daniel aya lima rujukan kana “anu sapopoé,” sarta éta salawasna miheulaan hiji lambang tina kakawasaan kapapaan. Dina kontéks peralihan nuju anu keur urang pertimbangkeun, sakabéh lima rujukan éta ngawengku peralihan ti Roma literal ka Roma rohani. “Anu sapopoé” dina kitab Daniel mangrupa salah sahiji bebeneran anu digambarkeun dina dua loh Habakuk, ku kituna éta téh hiji bebeneran dasar anu kudu dipertahankeun; hiji bebeneran anu ahirna bakal katutupan ku permata jeung koin palsu sarta tiruan. Henteu kabeneran yén unggal bebeneran anu digambarkeun dina dua bagan suci miboga pangesahan ilham anu langsung dina tulisan-tulisan Ellen White. Nolak salah sahiji bebeneran dasar éta (kaasup “anu sapopoé”), hartina dina waktos anu saruaolak wibawa Roh Nubuat.

“Saterusna kuring ningali patali jeung ‘Daily,’ yén kecap ‘sacrifice’ téh ditambahkeun ku hikmah manusa, sarta lain bagian tina téks; jeung yén Gusti maparin pamadegan anu leres ngeunaan éta ka jalma-jalma anu nyuarakeun seruan jam pangadilan. Waktu kasatuan aya, saméméh 1844, ampir kabéh ngahiji dina pamadegan anu leres ngeunaan ‘Daily,’ tapi ti saprak 1844, dina kabingungan, pamadegan séjén geus dipiara, sarta gelap jeung kabingungan geus nuturkeun.” Review and Herald, November 1, 1850.

Jalma-jalma anu “ngawawarkeun pekik jam pangadilan,” ngartos yén “anu sapopoe” téh lambang kapamalian, jeung/atawa Roma kapor. Pangartina maranéhna ngawengku kanyataan yén kecap “kurban” henteu kaasup kana éta petikan dina Daniel, tempat éta kecap geus ditambahkeun ku para panarjamah (ku hikmah manusa) tina Alkitab King James. Pangarti para panaratas ogé ngawengku yén “anu sapopoe” salawasna dipidangkeun patalina jeung salah sahiji tina dua lambang kakawasaan kapausan, sarta yén kapamalian (“anu sapopoe”) salawasna miheulaan lambang kapausan. Duanana salawasna diidentifikasi dina runtuyan sakumaha maranéhna mimiti asup kana sajarah nubuat. Kitab Daniel jeung Wahyu henteu kungsi nyimpang tina runtuyan sajarah yén kapamalian miheulaan kapausan, sarta nalika kitab Wahyu ngenalkeun kakawasaan katilu anu nganyapkeun, nyaéta nabi palsu, éta runtuyan salawasna dijaga.

Tanpa pangajaran Paulus yén hal-hal harfiah dina nubuat ngalih kana nu rohani dina mangsa salib, bakal timbul hiji dilema dina ramalan Kristus ngeunaan karuksakan Yerusalem anu kapanggih dina sakabéh Injil iwal Yohanes. Dua lambang kapapaan anu patalina jeung “anu sapopoé” dina kitab Daniel nyaéta kajijikeun nu nyieun sepi jeung palanggaran nu nyieun sepi. Dua lambang éta

ngagambarkeun tanda sato galak éta (kajijikeun) jeung gambar sato galak éta (palanggaran).

Panyimpangan anu ngamungkinkeun kapapaan maéhan jalma-jalma anu ku dirina dianggap bid'ah nyaéta ngahijina garéja jeung nagara, kalayan garéja nu ngadalikeun éta hubungan. Ku kituna, Daniel ngagambarkeun ngahijina garéja jeung nagara, anu mangrupa gambar tina sato galak kapapaan, minangka panyimpangan anu nyababkeun karuksakan. Alkitab ngaidéntifikasi panyembahan brahala minangka kajijikan, sarta sakabéh panyembahan brahala tina kakawasaan kapapaan dilambangkeun ku sabat brahalana, anu ku Yohanes disebut tanda tina sato galak, sarta ku Daniel disebut kajijikan anu nyababkeun karuksakan.

Tina salah sahiji éta munculah hiji tanduk leutik, anu beuki gedé pisan ka beulah kidul, ka beulah wétan, jeung ka nagri anu éndah. Eta tanduk beuki gedé nepi ka balad sawarga; sarta manéhna ngalungkeun sawatara ti balad éta jeung ti béntang-béntang ka taneuh, tuluy nginjak-injak éta. Enya, manéhna ngagedé-gedékeun dirina nepi ka ngalawan Pangéran tina balad éta, jeung ku anjeunna kurban sapopoé dicabut, sarta tempat tempat suci-Na diruntuhkeun. Jeung hiji balad dipasrahkeun ka anjeunna ngalawan kurban sapopoé ku sabab palanggaran; sarta éta ngalungkeun bebeneran ka taneuh; sarta éta ngalaksanakeun maksudna, tuluy hasil. Daniel 8:9–12.

Urang baris ngabahas ayat-ayat ieu kalayan leuwih jéntré dina artikel séjén, tapi dina ayat ka sabelas, kakawasaan anu ngagedékeun dirina ngalawan Kristus téh nyaéta Roma kapid, nalika maranéhna nyobaan maéhan Anjeunna waktu Anjeunna lahir, tuluy ahirna ngalakukeunana dina salib. Ayat éta nyebutkeun yén “ku anjeunna” (Roma kapid), “anu sapopoé dicabut.” Kecap Ibrani anu ditarjamahkeun jadi “dicabut” nyaéta “rum,” sarta hartina “ngangkat jeung ngamulyakeun”. Roma kapid bakal ngangkat jeung ngamulyakeun agama kapid, sarta maranéhna mémang ngalakukeun éta dina sajarah. Ku sabab ieu maranéhna disebut “Roma kapid.”

Ayat satuluyna netelakeun yén Roma kapausan dipaparin hiji “pasukan” (kakuatan militér), anu ngalawan, atawa anu dimaksudkeun pikeun ngéléhkeun “anu sapopoé” (kapid). Ieu ogé mangrupa kanyataan sajarah, sabab kakuatan militér dipaké ku kapausan (sanajan manéhna henteu kungsi boga tentara sorangan), pikeun ngungkulan panghalang anu dipasang kana naékna dirina kana kakawasaan. Kakuatan éta asalna ti Roma kapid. Kakuatan militér anu dipaké ku dirina dipasrahkeun ka dirina ngaliwatan “palanggaran,” sabab palanggaran anu ngamungkinkeun dirina ngawasaan tentara para raja anu nempatkeun dirina dina tahta dina taun 538, nyaéta palanggaran tina ngahijina garéja jeung nagara. Mimiti, Roma kapid dibahas dina ayat sabelas, ngabéjaan ka nu nalungtik yén Roma kapid bakal nangtung ngalawan Kristus, sarta yén éta bakal ngagungkeun agama kapid.

Ayat saterusna nerangkeun palanggaran tina gabungan garéja jeung nagara anu ngamungkinkeun kapausan pikeun ngéléhkeun jeung nyabut pangwates anu geus dilaksanakeun ku Roma kapid ngalawan dirina. Sajarah ngadukung panerapan kana duanana ayat éta. “Nu sapopoé” ngawakilan boh Roma kapid, kakawasaan anu nangtung ngalawan Kristus, boh agama kapidisme anu dijongjung ku Roma kapid. Lambang “nu sapopoé” tuluy dituturkeun ku kapausan, sabab éta ngaidéntifikasi palanggaran garéja jeung nagara anu jadi hal anu maparin kakuatan ka kapausan ku hiji pasukan pikeun ngalaksanakeun pagawean kotorna. Pamakéan katilu Daniel kana “nu

sapopoé” nyaéta patalékan anu ngahasilkeun jawaban, anu jadi tihang puseur Adventisme.

Tuluy sim kuring ngadangu hiji anu suci keur nyarita, sarta aya deui anu suci nyarios ka anu suci anu keur nyarita téa, “Sabaraha lilana éta titingalian ngeunaan kurban sapopoé, jeung palanggaran anu ngabalukarkeun karuksakan, nepi ka boh tempat suci boh pasukan diserahkeun pikeun diinjak-injak?” Daniel 8:13.

Dina ayat ieu, patarosanana ditaroskeun ngeunaan sabaraha lilana tetenjoan éta, ku kituna nu dipénta téh jawaban anu ngagambarkeun jangka waktu, lain hiji titik waktu. Patarosanana lain ngeunaan dina tanggal sabaraha tetenjoan éta bakal kacumponan, tapi ngeunaan sabaraha lilana tetenjoan éta. Ayat ieu henteu nanya, “Iraha?”, tapi nanya, “Sabaraha lila?” Tetenjoan éta nyaritakeun ngeunaan kakawasaan-kakawasaan anu nganyapah, nyaéta paganisme, anu digambarkeun minangka “anu sapopoé,” jeung kapausan sakumaha digambarkeun ku palanggaran kapausan anu kalakonan nalika manéhna ngalakukeun cabul jeung raja-raja di bumi. Dua kakawasaan anu nganyapah éta, nyaéta paganisme dituturkeun ku kapausan, kudu nginjak-injak tempat suci jeung pasukan salila jangka waktu “tujuh mangsa.”

Penting pikeun dipikawanoh yén panginjak-injakan ka Bait Suci anu harfiah, anu mimiti dina mangsa Babul, sarta diteruskeun nepi ka karuksakan Yerusalem ku Roma kapir dina taun 70 M, geus dipigawé ku kakawasaan-kakawasaan kapir ti awal sajarah nepi ka ahirna. Ku kituna, kapirisme anu harfiah dina wangun jamak lah anu nginjak-injak Bait Suci anu harfiah jeung pasukan anu harfiah (umat Allah). Ari Roma rohani mah nyaéta anu nginjak-injak Yerusalem rohani jeung Israil rohani.

Tapi pakarangan anu aya di luar Bait Allah ulah diukur, sabab éta geus dipasrahkeun ka bangsa-bangsa kapir; jeung maranéhna bakal nginjak-nginjak kota suci salila opat puluh dua bulan. Jeung Kami bakal mikeun kakawasaan ka dua saksi Kami, sarta maranéhna bakal ngaramal salila sarébu dua ratus genep puluh poé, nganggo baju karung. Wahyu 11:2, 3.

Yahya Pembaptis téh hiji nabi panganteur nu nandaan robahna tata jaman ti Bait Suci di bumi ka Bait Suci di sawarga, sanajan manéhna sorangan teu nyaho kana kapinuhan padamelanana. Paulus téh hiji nabi panganteur nu nandaan robahna tata jaman ti Israél jasmani (balatentara) ka Israél rohani. Yerusalem anu diinjak-injak salila opat puluh dua bulan téh nyaéta Yerusalem rohani.

“Jangka waktu anu disebatkeun di dieu—opat puluh dua bulan,” jeung ‘sarébu dua ratus genep puluh poé’—éta sarua, duanana ngawakilan mangsa nalika garéja Kristus kudu nandangan panindesan ti Roma. 1260 taun kakawasaan kausukupan paus dimimitian dina Masehi 538, ku kituna bakal réngsé dina 1798. Dina waktu éta hiji pasukan Perancis asup ka Roma sarta ngajadikeun paus saurang tawanan, tuluy anjeunna pupus dina pangbuangan. Sanajan teu lila sanggeus éta aya paus anyar anu kapilih, hirarki kapausan ti saprak harita henteu kungsi deui sanggup ngalaksanakeun kakawasaan anu saméméhna dipibanda.” The Great Controversy, 266.

Paulus nangtukeun yén dina mangsa peralihan anu lumangsung dina sajarah salib, Yerusalem rohani anu “aya di luhur” jadi kota anu dipilih ku Allah pikeun nempatkeun nami-Na, sedengkeun Yerusalem harfiah eureun jadi Yerusalem tina nubuat Alkitab.

Sabab Agar ieu nyaéta Gunung Sinai di Arabia, sarta saluyu jeung Yerusalem anu ayeuna aya, jeung aya dina pangbeungkeutan babarengan jeung anak-anakna. Tapi Yerusalem anu di luhur mah bébas, anu jadi indung urang sadayana. Galatia 4:25, 26.

Ieu bebeneran téh kacida pentingna sangkan kaharti kalawan bener, sarta panerapan anu salah kana Yerusalem harfiah minangka lambang nubuat Alkitab téh mangrupa bagian tina tipu daya anu diciptakeun ku kaum Yésuit pikeun ngaruksak bebeneran yén paus Roma téh antikristus. Pangajaran palsu éta ngahasilkeun hiji kayakinan di jero Protestantisme murtad anu ngajadikeun maranéhna salah dina ningali bangsa Yahudi Israil modéren minangka lambang nubuat. Yerusalem harfiah eureun jadi Yerusalem milik Allah dina mangsa salib.

“Kota Yerusalem henteu deui mangrupa tempat suci. Papatén Allah aya di dinya ku sabab panolakan jeung panyaliban Kristus. Noda poék tina kasalahan ngagolér di dinya, jeung moal deui jadi tempat suci nepi ka geus diberesihan ku seuneu panyucian ti sawarga. Dina waktu bumi ieu, anu kapapatén ku dosa, diberesihan tina unggal rereged dosa, Kristus bakal nangtung deui di Gunung Zaitun. Nalika sampéanna nincak dinya, gunung éta bakal meulah, sarta jadi hiji tanah datar anu lega, disadiakeun pikeun kota Allah.” Review and Herald, 30 Juli 1901.

Patalina bedana antara Yerusalem sacara harfiah jeung Yerusalem rohani bakal dipedar nalika urang ngulik nubuat Kristus ngeunaan ahir dunya. Kaopat kalina Daniel nyebut “the daily,” nyaéta dina pasal sabelas.

Jeung pasukan-pasukan baris nangtung dina pihakna, tuluy maranehna ngotoran Bait Suci anu jadi kakuatan, sarta ngaleungitkeun kurban sapopoe, jeung maranehna nempatkeun kajijikeun anu nyababkeun karuksakan. Daniel 11:31.

Ayat ieu keur nétélakeun pagawean Roma kapir dina nempatkeun kapausan dina tahta bumi dina taun 538. “Leungeun-leungeun” ngalambangkeun kakuatan militér Roma kapir anu nangtung ngabela kapausan, dimimitian ku Clovis, raja bangsa Franka, dina taun 496. Rupa-rupa raja Éropa ngalaksanakeun usaha pikeun nempatkeun kapausan sanggeus Clovis, tapi ayat ieu keur nétélakeun opat hal anu dilakukeun ku para raja Éropa (leungeun-leungeun) pikeun kapausan, sanggeus maranéhna ngalanggar ku ngawangun pakumpulan gareja jeung nagara jeung sundal Tirus.

Sanggeus maranéhna ngabela kapapaan, maranéhna “ngotoran” atawa ngancurkeun kota Roma, anu jadi lambang kakuatan boh Roma kapir boh Roma kapapal. Pangotoran anu kasebut dina ayat éta dilaksanakeun sababaraha kali sapanjang taun-taun, nalika kota Roma dibawa kana serangan militér anu terus-terusan. Raja-raja Éropa éta (leungeun-leungeun éta), ogé bakal “nyabut anu sapopoé.” Kecap Ibrani anu ditarjamahkeun jadi “nyabut” dina ayat ieu lain “rum,” saperti dina pasal dalapan. Dina ayat ieu, kecap anu ditarjamahkeun jadi “nyabut” nyaéta “sur,” sarta hartina miceun. Leungeun-leungeun raja-raja Éropa bakal miceun panolakan kapir kana naékna kapapaan dina taun 508. Tuluy dina taun 538, leungeun-leungeun éta bakal netepkeun kapapaan dina tahta bumi. Saterusna dina Konsili Orléans, dina taun anu sarua éta kénéh, kapapaan ngalaksanakeun hiji hukum Minggu.

Poé Ahad minangka poé ibadah téh nyaéta anu ku Sister White disebut Sabat “berhala”, sarta panyembahan berhala mangrupa wangenan Alkitabiah anu sampurna pikeun kecap “kajijian”. Dina

taun 538, panangan-panangan Roma kapir nempatkeun kajijian anu ngajadikeun tumpur.

“Sakabéh jalma anu rék ngagungkeun jeung nyembah Sabat brahala, hiji poé anu ku Allah henteu diberkahan, maranéhna nulungan Iblis jeung malaikat-malaikatna ku sakabéh kakawasaan tina kamampuh anu dipaparin ku Allah ka maranéhna, anu ku maranéhna geus disasarkeun kana pamakéan anu salah. Ku ilham ti roh séjén, anu ngabutakeun pangabisa maranéhna pikeun ngabédakeun, maranéhna henteu bisa ningali yén pangagungan poé Minggu téh sakabéhna mangrupa lembaga Garéja Katolik.” Selected Messages, book 3, 423.

Nubuat jeung sajarah ngukuhkeun panerapan anu kakara ku urang diidentifikasi pikeun ayat tilu puluh hiji. Lamun urang nyebut yén nubuat ngukuhkeun panerapan ieu, anu dimaksud téh nya éta kanyataan yén aya nubuat-nubuat séjén anu nyangkem kanyataan-kanyataan anu sarua ieu, sanajan ayeuna can dibawa kana pedaran. Kalima jeung panungtung kalina Daniel ngagunakeun “the daily,” kapanggih dina pasal dua belas.

Jeung ti waktu kurban sapopoé dicabut, sarta kajijikeun anu matak ngajadikeun tumpur dipasang, bakal aya sarébu dua ratus salapan puluh poé. Bagja jalma anu ngadagoan, sarta ngahontal ka sarébu tilu ratus tilu puluh lima poé. Daniel 12:11, 12.

Ramalan jeung sajarah nétélakeun yén dina taun 508, panolakan kana naékna kapapaan dina hakékatna réngsé, nalika nu panungtung tina tilu halangan géografis (urang Goth) dicabut, sakumaha anu dicirian dina Daniel pasal tujuh.

Abdi nengetan tanduk-tanduk éta, sarta, ieu aya tanduk leutik séjén mucunghul di antara maranéhna, di hareupeunana aya tilu tina tanduk-tanduk anu kahiji dicabut nepi ka akar-akarnya: sarta, ieu, dina tanduk ieu aya panon saperti panon manusa, jeung sungut anu ngucapkeun hal-hal anu agung. Daniel 7:8.

Tilu tanduk anu dicabut éta digambarkeun dina dua loh suci, sarta nalika nu katilu tina tilu halangan géografis éta diusir kaluar ti kota Roma, dina taun 508, lalawanan kana mucunghulna kakawasaan kapausan dipiceun. Pangadegna anu dirujuk dina ayat sabelas ngagambarkeun tilu puluh taun antara 508 jeung 538. Ieu nandaan tilu puluh taun nalika persiapan pikeun ngadegkeun jelema dosa di Bait Allah parantos diréngsékeun.

Kecap anu ditarjamahkeun jadi “dicabut” téh ogé “sur,” nu hartina nyingkirkeun, sarta dina taun 508, panolakan ngalawan tumuwuhna kapausan éta disingkirkeun (dicabut). Ti tanggal éta, sarébu dua ratus salapan puluh taun mawa anjeun ka 1798, jeung tatu nu matak paéh tina kapausan. Sarébu tilu ratus tilu puluh lima poé mawa anjeun ka kuciwa anu kahiji, jeung awal waktu antosan dina tungtung pisan taun 1843. Ayat éta ngajangjikeun berkah ka jalma-jalma anu “sumping” ka 1843. Kecap “sumping” hartina nyabak. Poé kahiji taun 1844 nandaan kuciwa anu kahiji, tapi poé panungtung taun 1843 nyabak momen kahiji taun 1844. Poé panungtung hiji taun nyabak poé kahiji taun sanggeusna. Berkah anu patali jeung tanggal éta diteguhkeun ku sajarah jeung nubuat.

Urang baris neraskeun panalungtikan urang ngeunaan pentingna “the daily” salaku hiji bebeneran dasar dina artikel salajengna.

“Sagala pesen anu dipasihkeun ti taun 1840–1844 kudu ayeuna ditepikeun kalayan kakuatan, sabab loba jalma anu geus leungit pituduhna. Eta pesen-pesen kudu nepi ka sakumna garéja.

Kristus ngandika, ‘Rahayu panon maraneh, sabab eta ningali; jeung ceuli maraneh, sabab eta ngadangu. Sabab saéstuna Kami nyebutkeun ka maraneh, yén loba nabi jeung jalma-jalma bener geus hayang ningali perkara-perkara anu maraneh tingali, tapi maranéhna henteu ningali eta; jeung ngadangu perkara-perkara anu maraneh kadangu, tapi maranéhna henteu ngadangu eta’ [Mateus 13:16, 17]. Rahayu panon-panonna anu ningali perkara-perkara anu kasampak dina taun 1843 jeung 1844.

“Eta pesen geus dipaparinkeun. Jeung teu meunang aya panundaan dina ngulang deui eta pesen, sabab tanda-tanda jaman keur kaeusi; pagawean panutup kudu dirampungkeun. Hiji pagawean anu ageng bakal dipigawe dina waktu anu pondok. Moal lila deui, ku panetepan Allah, bakal dipaparinkeun hiji pesen anu bakal ngagedéan jadi sora tarik. Satuluyna Daniel bakal nangtung dina bagianna, pikeun mere kasaksianana.” Manuscript Releases, jilid 21, 437.